

Як виростають татові спортсменки

Марина Забуранна

Татові принцеси виростають красивими і ніжними. Вони вміють бути ніжними. Їхнього тата мама вдома величає королем. Чи – богом. І вона все робить правильно. І сама вона — йому рівня — богиня.

А є й інші дівчатка. Татові спортсменки. Ті, які в двадцять, у тридцять, а хтось і в п'ятдесят досі змагається із татом, досі доводить йому, що варта, що зможе, що заслуговує. Таких, як Ви вже могли здогадатися, немало.

Татова спортсменка завжди перша у соціумі. Їй там і не боляче зовсім. На порожнечу вона одягає чергові нагороди і та порожнечка вже не здається такою тяжкою і чорною безоднею. У ній все ж дещо блищить.

Бо подивитися глибше – страшно.

Татова спортсменка ставала сильнішою щоразу, коли мама показувала, навіть не говорила, а просто показувала, що його, тата, немає за що поважати, що він не знає, що він не вміє, що він не розуміє, що мама – головна, що вона – сильніша, що вона – тягне все на собі, що ... Що він у цьому домі не король. І – не бог.

Хоча він, тато, і не був поганою людиною. І поганим чоловіком не був.

Татова спортсменка знає, що нічого в житті не дається легко. Знає, що в чоловіках немає опори і вірити їм не можна. Знає, що у чоловіків марно чогось просити. Знає, що з ними, з чоловіками, щось не так. Все не так. Що від них – ні безпеки, ні радості, ні-чого. Знає це все, а тому не визнає чоловічої сили. Не визнає чоловіків. І змагається з ними все своє життя.

Телефонує татова спортсменка частіше мамі. Татові – на свята. А татові очі блакитні і сухі-сухі.

І коли вже татовим спортсменкам стає дуже боляче, навіть під отим блиском успіху у соціумі, який насправді вже випалив все живе всередині дотла, вони починають прокидатися і шукати, де ж їх надурили. І знаходять. І отримують відповіді. Татові спортсменки, кліше, але ж... — як фенікси! І – татові сонечка! Їм просто треба було про це згадати. Треба було це відчути.

Це відчує і тато. Якимось зранку він подзвонить їй сам. І тихо заплаче у слухавку. Він нею пишається! Дуже! Він просто боїться про це сказати. Не знає, чи йому можна. Він у неї завжди був. Він – є! У ній. У тому, як спритно вона летить до кожної своєї цілі, у тому, як сміється і як дзвінко співає, у тому, як любить перемагати і у її стійкості, у її непоказній ніжності й особливій харизмі, у вмінні любити світ. Тільки вона не знала, що то у ній – тато, що то у ній – бог. І що з ним, із татом, як і з богом, змагатися не треба. І доводити не треба.

"Я так тебе люблю! Пробач! І я... прощаю тебе... Твоя татова принцеса".

Що стається тоді з королевами, запитаєте Ви?...

Королеви вчаться бути ніжними.